

вижда, кой знае на кждѣ отиваме! Ахъ, колко е страшно ношно врѣме въ гората!

Свѣтославъ не продума.

Георги не се лъжеше. Тѣ вече бѣхъ изгубили пѣтя и отивахъ съвсѣмъ на друга страна изъ дърварскитѣ пѣтеки, които кръстосвахъ навсѣкадѣ гората. Вътъра лолкаше клонитѣ на дрѣвесата, нѣ слѣдъ малко се усили още по-вече и грозно захванъ да бучи. Небето се покри съ облаци, които бързо, бързо заминавахъ. Тъмнината станъ по гѣста, а отъ врѣме на врѣме свѣткавицата имъ свѣтеше, за да видѣтъ на кждѣ еж. Грѣмътъ се усили и страшно ечеше по тѣзи мѣста! Дъждътъ захванъ. Нашитѣ пѣтници се скрихъ задъ едно дърво, нѣ като не можахъ да се упазѣтъ отъ дъжда, трѣгнѣхъ надоло по стрѣмната урва. Колкото отивахъ надоло, като че ставаше по тъмно. Подъ тѣхъ започнѣ да се чува силенъ шумъ отъ водата, която слизаше отъ височинитѣ. Спрѣхъ се прѣдъ една малка височина и не знаехъ на кждѣвече да отиватъ. Свѣтославъ отиде задъ неж, въ туй врѣме свѣткавицата освѣти наоколо, и той въ дѣното ѝ видя една голѣма дупка, въ която се и скрихъ. Вжтрѣ бѣше тъмно като въ рогъ. Георги силно се стискаше у другаря си Тѣ останѣхъ тамъ и слѣдъ дъжда; тѣй прѣкарахъ нощта. Сутринъта слѣдъ дълго скитание изъ гората, дърваритѣ имъ показахъ пѣтя за мѣнастиря; когато пристигнѣхъ — другитѣ хора, които неж нощъ прѣспаха въ селото задъ планината, бѣхъ и тѣ дошли на мѣнастиря — радостни припнѣхъ и се изгубихъ изъ множеството

Мѣнастиря се намира на едно равно мѣсто, заобиколено отъ всѣкъдѣ съ високи баири, обрали съ гѣста гора. Мѣнастиря е малкъ, нѣ красивъ. Около него има здания (кѣщи за гоститѣ, които посѣщаватъ мѣнастиря), а отъ къмъ Сѣверъ — дълбокъ долъ, въ който шумно слиза надоло бистрата рѣчица. Отъ западната и Источната страна до зданията има хубави градини, пълни съ всѣкакви овоция: сливи, ябълки, круши и др.